

Rebouw Huis Toek.

FA 1214/18

BINNENLANDSE VEILIGHEIDSDIENST

'S-GRAVENHAGE,
Javastraat 68

1 April

1950.

No. 81088

Bijl.: 3

Betr.: Partijcongres C.P.N.

G E H E I M

Hiermede heb ik de eer Uwer Excellentie aan te bieden een beschouwing over het van 25 tot en met 28 Februari 1950 te Rotterdam gehouden congres van de Communistische Partij van Nederland.

Dit rapport is eveneens toegezonden aan de Commissarissen van de Koningin.

HET HOOFD VAN DE DIENST
namens deze:

Aan Zijne Excellentie:
de Minister-President,
de Min. van Binnenlandse Zaken,
de Min. van Buitenlandse Zaken,
de Min. van Sociale Zaken,
de Min. van Landbouw en Visserij.

~~Mr. Dr. J. Hazenberg.~~

GEHEIM

Beschouwing betreffende Partijcongres der C.P.N.
van 25 t/m 28 Februari 1950 te Rotterdam.

Inleiding.

Het derde naoorlogse congres van de Communistische Partij van Nederland werd voor wat de openbare openingszitting betrof, gehouden in de Riviera-hal te Rotterdam. De overige bijeenkomsten, zowel openbaar als besloten, alsmede de besloten feestavond vonden plaats in de grote zaal van gebouw "Odeon" aldaar. Het aantal bezoekers bedroeg tijdens de openingszitting 1.000 tot 1.500 personen. Op de overige dagen varieerde dit aantal van 450 tot 750 personen.

Ofschoon "De Waarheid" geruime tijd vóór de aanvang van het congres de komst van afgevaardigden van zusterpartijen had aangekondigd, werd slechts één officieel gedelegeerde, Victor Michaud van de Franse Communistische Partij, in de openbare bijeenkomst opgemerkt. Onder de schaars aanwezige vreemdelingen bevonden zich voorts enkele leden van de bemanning van het Franse troepentransportschip "Pasteur", dat in de haven van Amsterdam voor anker lag. Van overheidswege waren maatregelen genomen buitenlandse congresbezoekers zoveel mogelijk buiten Nederland te houden. In een speciaal daarvoor belegde besloten zitting van het partijcongres voerde echter behalve de hiervoren genoemde Franse partijfunctionaris bovendien nog het woord: Giuseppe Albercanti, de politiek secretaris van het district Milaan van de Italiaanse Communistische Partij.

Belangrijke beslissingen behoeften te Rotterdam niet meer te worden genomen; besluiten over veranderingen in de inwendige partijorganisatie waren immers tevoren binnenskamers gevallen ter Partijconferentie. Derhalve kan thans ter precisering worden verwezen naar de dezerzijds gegeven beschouwing over bedoelde besloten conferentie, eind December te Amsterdam gehouden.

Verrassende aspecten hebben zich sindsdien niet voorgedaan. Het Partijcongres te Rotterdam bracht in generlei opzicht vernieuwende elementen. Sedert de twintiger jaren hebben de communisten buiten Rusland nimmer zelfstandig mogen ingrijpen in de loop van de partijgebeurtenissen en in het mede bepalen van de generale partijkoers.

In de feestelijke aankleding van de openingszitting kwam dit al-beslissende overwicht van het Kremlin symbolisch tot uiting in de achter het congrespresidium tegen een felrode achtergrond oprijzende reusachtige beeltenis van Stalin. In het gebundelde licht van verscheidene schijnwerpers hief de leider van het wereldcommunisme de rechterhand vermanend op naar het enorme opschrift: "Versterkt Partij en Pers! "

Uit de sfeer van het Partijcongres 1950 is voldoende gebleken, dat deze vermaning niet sloeg op de C.P.N. als zelfstandige grootheid, want in die kwaliteit mag, volgens de opvattingen van het centrale communistische gezag, gepersonifieerd in Stalin, geen nationale communistische partij bestaan. In het uiterlijk vertoon kwam naar voren, dat de C.P.N. sterker dan ooit het ceremonieel en de vormendienst van de moederpartij in Rusland heeft overgenomen.

Bij deze uiterlijkheden is het niet gebleven. Blijkens de verklaringen van haar leiders wenst de partij in Nederland zich op leven en dood te vereenzelvigen met "de" Partij, i.c. Moskou. De grote inleiding van de algemeen partijsecretaris getuigde daarvan in al haar onderdelen.

Het Partijcongres te Rotterdam had de formele taak fiat te verlenen aan de besluiten van de hiervoren genoemde Amsterdamse Partijconferentie. Deze besluiten werden plichtmatig en mechanisch gesanctioneerd. Het openbaar vertoon ten congresse diende mede om op grond van de statuten voor de gewone leden de schijn van hun medezeggenschap in het algemeen partijbeleid op te houden. In feite stond in alle kardinale kwesties de eindbeslissing reeds tevoren vast. Schaars was het opbouwende element in de vorm van onafhankelijke voorstellen der congresgedelegeerden uit het land. Het spontane geluid ontbrak ten enen male. De door de inleiders ten beste gegeven critiek en zelfcritiek waren welberekend. Het presidium oefende met zijn alarm, dat men op het congres "niet onder elkaar was", druk uit op afgevaardigden van districten en afdelingen. Deze gedelegeerden waren, zoals gebruikelijk, tevoren zorgvuldig geselecteerd, teneinde het Partijbestuur niet voor onvoorziene problemen te stellen. De straffe besnoeiing van de spreektijd der gedelegeerden (in principe 9 minuten voor iedere discussiant) verhinderde mede door de partijleiding ongewenst geachte afdwalingen van de ter Partijconferentie vastgestelde programmapunten.

Beveiliging van de partij.

Het door partijvoorzitter en -secretaris met zoveel nadruk gesignaleerde "gevaar" van aanwezige dwarskijkers der reactie had door een uitbreiding van het aantal besloten zittingen gevoeglijk geëlimineerd kunnen worden. Al te doorzichtig waren ook daarom desbetreffende in het openbaar geuite vermaningen. De Groot en Wagenaar adviseerden het congres geen gedetailleerde gegevens over het praktische werk van de partij ter sprake te brengen. Dit kan worden gezien als een demonstratief "security-spel" der partijleiding. Voor deze opvatting getuigde ook het verdere optreden van Paul de Groot, die op het congres enkele sprekers met veel misbaar tot de orde riep, omdat zij de partij hadden geschaad, door hier hun mond voorbij te praten. De "reactie" heette zodoende te worden ingelicht over gedragingen in en van de partij, waarmee zij haar voordeel kon doen. Indien sommige sprekers op het Partijcongres inderdaad voor de C.P.N. schadelijke mededelingen

hadden gedaan, zou de natuurlijke reactie van de leiding zijn geweest hen daarover entre nous te onderhouden teneinde groter onheil te voorkomen. In werkelijkheid poogde de leiding met deze beduchtheid voor "stille rechercheurs" en andere spionnen het kader meer zin voor beveiliging van partijzaken in te prenten. De aankondiging dat ook de redactie van "De Waarheid" in den ver- volge zou vermijden om in haar publicaties kwetsbare wetenschap te vermelden, kan worden gezien als een onderdeel van dit streven.

Bij de laatste partijconferentie en tevoren o.a. in de districtsconferenties, dus uitsluitend in besloten kring, werden de kaderleden er reeds op getraind voorzichtig om te springen met partijgegevens, zoals ledenlijsten en aantekeningen over de inwendige partijorganisatie en -activiteit. De partij zou volgens herhaalde, binnenskamers gedane uitspraken, niet "security-minded" zijn. Op het Partijcongres werd daarom een openbare les in partijbeveiliging gegeven.

Het voorval stond niet op zichzelf, maar was een uitvloeisel van de opdracht, vervat in de Partijresolutie van December j.l., om de C.P.N. in- en uitwendig te beveiligen en te beschermen. De saamhorigheid der partijgenoten wordt aanzienlijk versterkt door er voortdurend aan te herinneren, dat de partij stelselmatig wordt belaagd. Kaderconferenties van de zusterpartijen in West-Europa besteedden de laatste maanden aan dit onderwerp eveneens speciale aandacht.

De door de Partij verstrekte aanwijzingen ten opzichte van het vormen van "huiskamer"-afdelingen, de directieven voor de persoonlijke beveiliging van partijleden, die zijn ingeschakeld voor ondernijvende agitatie in de bedrijven, het streven om maatschappelijke kwetsbare partijleden niet naar buiten te doen optreden voor de C.P.N. of daarmee verwante organisaties, zijn ook in het buitenland waargenomen symptomen. De partij in Nederland heeft er op het jongste partijcongres naar gestreefd om enige vertegenwoordigers van C.P.N.-bedrijfsafdelingen een schuilnaam te geven, teneinde hen tegen eventuele "brood-roof" of verzwakking van hun maatschappelijke positie te beschermen.

Aan het heffen van bijzondere beschermingsmaatregelen kan mede ten grondslag liggen de drang om op kortere of langere termijn nieuw aaneengesloten kernen te vormen. De splitsing van afdelingen in kleinere eenheden vond reeds een begin van uitvoering. Het onmiddellijk persoonlijk contact van partijleden in zodanige groepjes verhoogt de saamhorigheid, schept een atmosfeer van vertrouwen en komt de strijdbaarheid ten goede.

Strijdbaarheid van de C.P.N..

De communisten in Nederland, evenals hun partijgenoten waar mogelijk elders, hechten grote waarde aan een optreden en getuigen in het openbaar. Uitsluitend door het naar buiten actie voeren kan de partij de massa bereiken en pogen ook andersdenkenden voor

haar ideeën en praktijken te winnen. De gedragslijn wordt vooral bepaald door aan tijd en plaats gebonden omstandigheden. Te dezen kan worden verwezen naar de afwisselende tactische gedragingen van het communisme. Zijn aanhangers erkenden bijvoorbeeld direct na de oorlog met hun "Vereniging van Vrienden van De Waarheid" in het publiek zelfs geen officiële communistische partij te hebben. Nadien paste de wederopgerichte C.P.N. (De Waarheid) zich van de nazomer van 1945 af tot medio 1947 aan bij een min of meer burgerlijk-"nationale" mentaliteit.

De leiding deed dit waarschijnlijk niet op eigen gezag. Anders ware de plotselinge ommezwaai na September 1947 niet redelijk te verklaren. Sedert het Kominform een verscherpte agressiviteit jegens niet-communistische politieke leiders gelastte, heeft de partij zich tot op de huidige dag steeds meer verwijderd van het aanvankelijk door haarzelf verkondigde ideaal ener nationale saamhorigheid. Gedurende de beide laatste jaren viel de leiding der C.P.N. in toenemende mate openlijk terug op de Stalinistische beginselen en bleek in toenemende mate openlijk onderdanig aan de Russische meester.

Het zich in de praktijk steeds verder verwijderen van haar voorgegeven nationale instelling en de slaafse volgzzaamheid op alle terreinen jegens de Sowjet-Unie betoond, hebben de C.P.N. in een door haarzelf veroorzaakt isolement gebracht.

De zwenking naar een op last van het Kremlin verscherpte koers, bracht enerzijds de bekende uitingen van vijandschap tegen de "reformistische" leiders en anderzijds toenaderingspogingen tot hun "misleide" volgelingen. De naaste taak van de communistische partijen in West-Europa was tweespalt te veroorzaken en zich zo mogelijk meester te maken van de leiding in een verenigd front "van het werkende volk".

De teruggang van partij en hulporganisaties kan de gedachte wekken, dat het communisme op de terugweg is. Dit zou echter een voorbarige conclusie zijn. Het moet immers achterdocht veroorzaken, dat de partij, getuige uitspraken op het jongste partijcongres, zo intensief belangstelling toont voor massa-acties van sociaal-economische aard in comité's, welke de C.P.N. a priori als van niet-communistische afkomst wenst te bestempelen. Voor de naaste toekomst dient grote waakzaamheid te worden betracht gelet op de sterk overwegende positie welke de partij in deze comité's inneemt.

De pogingen van de partij om de massa langs indirecte weg in beweging te brengen nemen nog toe. Daarbij heeft de partijleiding doelbewust aan haar kader instructies verstrekt om zich naar buiten niet onnodig bloot te geven. De voornaamste partijfunctionarissen kregen de opdracht om zoveel mogelijk achter de schermen leiding te geven aan het optreden van niet terstond als communistische instrumenten te onderkennen organisaties in de vorm van alle mogelijke z.g. neutrale comité's. Ten congresse kwamen daarvan o.a. ter sprake:

1. Vredescomité's (in de gemeenten);
2. Idem (voor de havens en bedrijven);
3. Actiecomité's (in bedrijven en kantoren);
4. Anti-huurverhogingscomité's (huurcomité's);
5. Schoonhovencomité's;
6. Comité's van actie van de arbeiders in de D.U.V. en de werklozen in de gemeente en
7. Te vormen comité's van actie op het platteland, z.g. "Dorpscomité's", welke de strijd moeten organiseren "tegen de grote boeren en hun aanhang van notarissen en dorpsadvocaten".

Teneinde te bevorderen dat een zo groot mogelijk aantal werkers wordt bereikt, verstrekte P. de Groot de volgende richtlijnen:

1. dat de comité's van actie- de huur- en de vredescomité's "geen nieuwe organisaties zijn naast de bestaande partijen, vakorganisaties en andere verenigingen";
2. "dat deze comité's en bewegingen niet gericht zijn tegen enige partij of vakorganisatie";
3. dat in deze beweging er juist naar gestreefd wordt "de voorstanders van de vrede niet alleen als persoon, maar ook als gehele organisaties of afdelingen van organisaties, zoals van de P. v.d. A., de moderne vakbeweging en K.A.B. te verenigen".

"Voor en Vrede en Brood".

Het ontplooiën van een solidariteitsactie der werkers internationaal wordt om tactische redenen thans voorgesteld als de voornaamste voorwaarde voor het verdedigen van de vrede. Vóór de oorlog gold de leuze "Strijd tegen imperialisme en fascisme". In beginsel zien de communisten ook nu het Kapitalisme (imperialisme) nog als bron van alle kwaad, dat moet worden uitgeroeid.

Met dit laatste is tevens het werkelijke doel van de communistische vredescampagne omschreven. Paul de Groot zeide op het congres onomwonden:

"Onze verdediging van de vrede heeft niets te maken met pacifisme, dat in ons land onder de kleine burgerij steeds in de mode was, en dat zich bepaalt tot vredelievende woorden, die niet door concrete daden worden gevolgd. De verdediging van de vrede is slechts mogelijk en doeltreffend door het openlijk aanwijzen van de oorlogsdrijvers, de imperialisten onder de aanvoering van het Amerikaanse groot-kapitaal en door een actieve strijd tegen al hun daden van oorlogsvoorbereiding. Verdediging van de vrede is slechts mogelijk en doeltreffend door de eenheid van het kamp van de vredelievende staten, van de arbeiders aller landen en alle vredelievende mensen, in onvoorwaardelijke solidariteit met zijn aanvoerder, de Sowjet-Unie".

Om opportunistische redenen was het de leiders van de nationale communistische partijen welkom een verenigd front van werkers te propageren, teneinde het hoofd te bieden aan een teruggang in

getalsterkte en een tanen van de communistische invloed.

Voor Nederland, waar de communisten hun aanhang in eigen partij en vakbeweging gevoelig zagen slinken, kan worden verwezen naar De Groot's desbetreffende mededelingen ter partijconferentie van December 1949. De verklaring van Paul de Groot, dat de door hem gesignaleerde achteruitgang in wezen geen inboeten van invloed had betekend, kan eerst naar waarde worden geschat, indien men let op de hiervoren genoemde toenemend felle pogingen om te komen tot een activering van de massa, ogenschijnlijk zonder direct verband tot de partij.

Het derde Partijcongres vond dan ook plaats onder de slagzin "Eenheid van actie, voor Vrede en Brood". Plermede is ten volle gekenschetst waaraan de C.P.N. zich in de komende periode bij het voeren van haar strijd gebonden acht. De actie voor de a.s. verkiezingen van de Provinciale Staten wordt tevens onder deze leuze aangediend. Eigenlijk is dit de praktische uitwerking van een reeds eerder geopperde gedachte, nl. dat de partij zich steeds meer moest bezinnen op de nooddruf ten van de kleine man.

Gelet op het vorenstaande blijkt uit de huidige stand van zaken, dat de C.P.N. de strijd voor "vrede" verbindt met het stellen van sociaal-economische eisen en wederkerig, dat strijd voor lotsverbetering slechts met vrucht zal kunnen worden gevoerd onder gelijktijdige ontplooiing van een actie tegen oorlog en bewapening. Men speculeert er op, dat voor alle weldenkenden de strijd voor "Vrede en Brood" aannemelijk is. De vervulling van deze deels op het stoffelijke ingestelde leuze is immers de bevrediging van elementaire behoeften der werkende mensheid. Vandaar de massa witte tulpen in plaats van de gebruikelijke rode; vandaar het gelegenheidscompliment van partijvoorzitter Gerben Wagenaar over het Vredeswerk der partijgenoten-gastheren te Rotterdam, van waaruit immers de daadwerkelijke actie tegen de "Amerikaanse bewapening van "West-Europa" voor Nederland een aanvang zal moeten nemen. De voorgenomen ontscheping van wapentuig in West-Europa wordt door de communisten en hun vredessatellieten aangemerkt als een der ernstigste tastbare schendingen van de vredeswil der massa.

Uitvoering van gestelde leuzen.

In dit overzicht zal niet worden afgedaald naar details van de officiële congresredevoeringen. Met het oog op de hiervoren vermelde problemen, welke de C.P.N. op de agenda had geplaatst, zal worden nagegaan welke elementen van praktijkwaarde de uiteenzettingen bevatten.

Het referaat van partijsecretaris De Groot, dat drie uren duurde en dat de deelnemers aan het congres in druk werd aangeboden, behelst de belangrijkste aanwijzingen voor het optreden van de partij in de naaste toekomst. Uiteraard werden daarin verborgen activiteiten der C.P.N. niet met zoveel woorden aangeduid. Deze

zullen er echter mede door worden beïnvloed. De aan het Partijcongres gegeven handleidingen bevatten immers, zij het noodzakelijkerwijs voorzichtig geformuleerd, aanwijzingen voor het ondermijnen van de sociaal-economische orde, ook in Nederland.

Het samenstel van leuzen (zie bijlage I), ten besluite van De Groot's referaat aanvaard, alsmede het door partijbestuurder Jan Haken ontvouwde program van agrarische hervormingen (zie bijlage II), dienen dezerzijds te worden getoetst aan 3 voorwaarden, door de algemeen partijsecretaris zelf als volgt gesteld:

- "Wij moeten voor de juiste formulering van de eisen en de organisatie van acties de volgende 3 regels in acht nemen:
- "1. De actie moet in de ogen van de meerderheid der werkers gerechtvaardigd zijn;
 - "2. de eisen moeten voor de grote meerderheid der werkers aanvaardbaar zijn;
 - "3. er moeten goede kansen voor succes aanwezig zijn".

In de ontwerpleuzen was daarmede, volgens de partijsecretaris rekening gehouden.

Dezerzijds kan daarbij het volgende worden aangetekend.

De opstellers van de leuzen hebben zich kennelijk meer laten leiden door speculaties op revolutionaire gevoelens, dan op zin voor verantwoordelijkheid en de overtuiging, dat het gevraagde in de huidige omstandigheden redelijkerwijs zou kunnen worden gerealiseerd. Het belijden van de communistische beginselen sluit bij voorbaat de gezindheid uit, om de bij definitie veroordeelde kapitalistische maatschappij om haarzelfs wille te verbeteren. Zelfs bij een volledig slagen van een communistische actie, zoals in de desbetreffende leuzen aanhangig gemaakt, zou de communist onmiddellijk daaropvolgend met nieuwe eisen moeten komen.

De aan het congres voorgelegde desiderata op sociaal-economisch terrein bevatten niet langer de sinds 1948 door de E.V.C. gestelde eis van 10% loonsverhoging. De partijleiding heeft deze, met in achtneming van de door De Groot gestelde en hiervoren gerelateerde voorwaarden, laten vallen. De Groot stelde ter toelichting vast, dat deze eis nergens werd verwezenlijkt en blijkbaar door de massa buiten de C.P.N. en de E.V.C. niet werd aanvaard. Hij verzweeg echter, dat de door de regering gegeven toestemming de communistische actie had doorkruist. Het kwam de partijleiding thans beter te stude de eis van onmiddellijke toepassing van een tweede 5% loonsverhoging aan de orde te stellen en aan de kop van het C.P.N.-program van leuzen te plaatsen.

Het is, zoals opgemerkt, op de eerste plaats een middel om de massa in beweging te brengen.

Tijdens de discussies op het Partijcongres kwam zulks bij een bespreking van landbouwvraagstukken onverbloemd tot uiting. Na de inleiding van partijfunctionaris Jan Haken constateerde een af-

afgevaardigde, dat de partijgenoten in alle landbouworganisaties zijn doorgedrongen. Velen, aldus deze woordvoerder, bekleden daarin zelfs bestuursfuncties, doch lieten zich hierbij verleiden tot het aanvaarden van een economische verantwoordelijkheid "à la Mansholt." Het uitgangspunt van deze partijgenoten werd verkeerd geacht. Niet de oplossing van de problemen was primair, doch het strijdvaardig maken van de massa, in dit geval van de kleine boeren en de tuinders.

Dit is naar dezerzijds oordeel geen incidentele opmerking van een willekeurig partijlid, maar een formulering van de ware communistische bedoelingen, welke de partijleiding zelf om tactische redenen tracht te verdoezelen.

Statutenwijziging.

Het congres aanvaardde zonder tegenspraak of debat enige wijzigingen in de statuten:

1. De naamsaanduiding van de Partij is voortaan met weglating van de toevoeging (De Waarheid): Communistische Partij van Nederland. Het werd niet meer noodzakelijk geacht om 5 jaren na de bevrijding te verwijzen naar een naam welke tijdens de oorlogsjaren een grote bekendheid genoot. De toevoeging heette nu overbodig te zijn geworden.
2. Deze statutenwijziging behelsde voorts een formele aanpassing aan ten dele reeds eerder in de praktijk toegepaste organisatorische veranderingen. Aan de bestaande clause "de organisatie van de Partij bestaat uit bedrijfsafdelingen, afdelingen en districten" werd toegevoegd de zinsnede: "In de daarvoor in "aanmerking komende gebieden kunnen in overleg met het Partijbestuur, politiek zelfstandige onder-bedrijfsafdelingen, onderafdelingen en onderdistricten worden gevormd".

Statutair bestaat nu de mogelijkheid om eventuele acties van kleine groepen arbeiders in de bedrijven en het z.g. huiskamerpartijwerk te stimuleren.

3. De aangebrachte verandering ten opzichte van de Politieke Controle Commissies, welke voortaan "niet meer te verkiezen" zijn en waarvan werd voorgesteld haar taak "op te dragen aan de respectievelijke leidingen in de Partij" geeft geen duidelijk inzicht in de nieuwe situatie,

Dezerzijds wordt over onvoldoende gegevens ^{t.a.v. punt 3} beschikt om een betrouwbare totaal indruk te verkrijgen. Voorshands blijkt deze kwestie zelfs op hoog partijniveau niet duidelijk omlijnd te zijn. Wel kan worden bevreesd, dat de centrale partijleiding nog meer dan voorheen een beslissende invloed zal kunnen uitoefenen op het "aanwijzen van leden dezer commissies.

Afgesloten 21 Maart 1950.

BIJLAGE I

PROGRAM VAN LEUZEN VOOR BROOD EN VREDE.

toegelicht door Paul de Groot.

Verdediging van het levenspeil

Onmiddellijke toepassing van de tweede vijf procent verhoging van lonen en salarissen en verdere aanpassing daarvan bij de stijging van de kosten van het levensonderhoud.

Voor vrouwen en jeugdigen gelijke loonsverhoging als voor volwassen gezinshoofden.

Gratis verstrekking van werkkleding door de ondernemers.

Inwilliging van de eisen der organisaties van ouden van dagen en pensioentrekkers, betreffende de verhoging van hun uitkeringen.

Afschaffing van de navordering van loonbelasting van de gehuwde werkende vrouw.

Geen huurverhoging en handhaving van de huurstop.

Verschaffing van woonruimte aan hen die het nodig hebben, door inbeslagneming van de grote huizen.

Maatregelen ter bestrijding van de werkloosheid.

Afwijzing van verlenging van de arbeidsduur, overwerk, rationalisatie, jaagsysteem en andere methoden waardoor de werkgelegenheid wordt beperkt.

Verkorting van de arbeidsduur met schadevergoeding in geval van slapte in het bedrijf.

Uitvoering van grootscheepse, voor de bevolking nuttige, werken door de overheid als: versnelde bouw van duurzame arbeiderswoningen, scholen, ziekenhuizen en sanatoria; verharding van zandwegen en aanleg van electriciteit, gas- en waterleiding op het gehele platteland.

Financiering van deze werken door vermindering van de uitgaven voor oorlogsvoorbereiding en door zware heffingen op het grote bezit.

Herziening van de buitenlandse handelspolitiek, opzegging van de Marshallovereenkomsten en het aanknopen van uitgebreide handels- en economische betrekkingen met de Sowjet-Unie, de volksdemocratische landen, het nieuwe China en de Duitse Volksrepubliek.

Inzake Indonesië.

Ondersteuning van de strijd van het Indonesië'sche volk voor de bevrijding van zijn land van alle buitenlandse imperialisten en hun inheemse handlangers.

Ondersteuning van de Indonesische arbeiders en boeren in hun strijd tegen herstel van bezit der koloniale ondernemers tegen de vorming van een reactionair politie- en militair machtsapparaat, voor betere levensvoorwaarden.

Volledige en onmiddellijke terugtrekking van alle Nederlandse troepen en zee-strijdkrachten uit Indonesië.
Intrekking van de wet op de uitzending van dienstplichtigen overzee en herstel van Art. 192 van de Grondwet in zijn oude vorm.
Amnestie voor de jongens van Schoonhoven.
Geen strafvervolgung van militairen, die zich aan uitzending naar Indonesië hebben onttrokken.

Voor de Vrede.

Ondersteuning door Nederland van de voorstellen der Sowjet-Unie tot buiten de wet stellen van de atoombom en andere wapens tot massavernietiging.
Vernietiging van de voorraden daarvan in alle landen, doeltreffende controle op de aanmaak van atoomwapens en vermindering van bewapening.
Geen Amerikaanse wapens en vastbesloten strijd tegen de greep van het Amerikaanse militarisme in ons land.

Tegen de omschakeling van de bedrijven voor oorlogsproductie en voor weigering van de aanmaak van wapentuig.
Uittreden van Nederland uit het Noord-Atlantische Oorlogspact en al dergelijke pacten en opzegging van alle openlijke en geheime oorlogsovereenkomsten.
Tegen de herbewapening van West-Duitsland.
Herstel van de Nederlandse zelfstandigheid en samenwerking met de Sowjet-Unie en andere vredelievende staten op grondslag van eerbiediging van de tijdens de oorlog gesloten overeenkomsten, alsmede van de beginselen van de U.N.O.

Voor de verdediging der democratie.

Voor onbeperkte handhaving van alle grondwettelijke rechten van het Nederlandse volk.
Tegen verkapt beperking van het recht van vereniging door de zgn. Publiekrechtelijke Bedrijfs Organisatie.
Erkenning van de E.V.C. door de Overheidsinstanties.
Tegen de vervanging van door de arbeiders gekozen bedrijfskernen door "ondernemingsraden".
Tegen alle uitzonderingswetten als de zgn. "Burgerlijke staat van beleg".
Tegen de politie-staat.

Afschaffing van arbeidersvijandige bewapende korpsen, zoals "Steun Wettig Gezag".
Voor een democratische regering, steunende op de arbeidersklasse en de werkers van stad en land.

Voor de eenheid van het werkende volk.

Voor gemeenschappelijke viering van 1 Mei door alle werkers! Voor de vorming van vredes-comité's in elk bedrijf en elke gemeente.
Voor de vereniging van alle Nederlandse mannen en vrouwen voor

de vrede, de Nederlandse zelfstandigheid en de democratie.
Voor de vorming van comité's van actie in alle bedrijven en kantoren, voor loonsverhoging en de rechten van de arbeiders.
Voor gemeenschappelijk optreden van de afdelingen van alle vakorganisaties van onder op,
Voor de vorming van comité's van actie van de arbeiders in de D.U.W. en de werklozen in alle gemeenten, voor de eenheid in de strijd voor arbeid of een menswaardige ondersteuning.

Voor de vereniging van alle woninghuurders in comité's tegen de huurverhoging en voor meer woningen.
Voor de verdediging van de levensbelangen van de kleine middenstanders en kleine boeren en tuinders door de arbeidersklasse en voor gemeenschappelijke strijd, van arbeiders en middenklassen.
Voor de eenheid van actie van alle werkers, zonder onderscheid van politiek of geloof.

Bijlage II

PROGRAM VAN ACTIE.

1. Een gegarandeerd minimum-loon van f. 37.50 voor gehuwde werkløzen en kostwinners.
2. Optrekking van alle landarbeiderslonen tot het thans geldende peil in de Noord-Oost-polder (82½ cent per uur). Aanpassing der lonen aan de stijgende kosten van het levensonderhoud.
3. Gelijkstelling van de lonen der DUW-arbeiders met die, welke voor hetzelfde werk in het vrije bedrijf betaald worden.
4. Geen verhoging, maar verlaging van de pachten.
5. Stopzetting van belastingnavordering voor landarbeiders, kleine boeren en tuinders, verlaging van de inkomsten- en grondbelasting voor de kleine bedrijven. Verbod van executie.
6. Uitbetaling van de compensatietoeslag voor de bedrijven van minder dan 3 ha. Opname van de kleine boeren in de overbruggingssteun, zonder aftrek van andere inkomsten.
7. Regeringsaankoop van de onverkoopbare producten der kleine boeren en tuinders tegen renderende prijzen.
8. Voorrang van kleine boeren, tuinders en landarbeiders bij de aankoop van veevoeder en kunstnest.
9. Verbetering van de kleine bedrijven met behulp van renteloze voorschotten in de vorm van staatscredieten.
10. Tegen grondspeculaties én voor verbod tot verkoop van gronden aan hen, die deze niet zelf bewerken.
11. Uitgifte van alle nieuwe gewonnen gronden uitsluitend aan kleine boeren. Verbod van gebruik en onttrekking van gronden voor militaire doeleinden. Teruggave en inbeslagname gronden, jacht- en andere luxe doeleinden.
12. Uitbreiding van de handelsbetrekkingen met de Sowjet-Unie, de Volksdemocratische landen en de Duitse Democratische Republiek.